

Pesten csötörtökön július 7^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Árpád Etelka velencei dogené. (*Végzet.*)

Húsz év folyt-el, hogy Otto nem kisebb dicsőséggel, mint atyja, vitte kormányát, 's még is vásárolt ellenségei annyira szaporodtak, hogy őt nyilván zsarnokságrul vádolni nem áthat. Otto bizott tetteiben; a' vádat nem tekintette, melly alól eléggé feloldozva lehetett. Flabenigo boszúja a' legfőbb fokra hágott. Ottót elveszteni 's Etelkát elnyerhetni volt legfényesb vágya. Az alattomos összeesküvők száma elég nagy volt arra, hogy legvakmerőbb terveik is kivihetők legyenek. Flabenigo gyilkosokat bérlett, 's már a' tette egy éj volt elhatározva; ezeknek a' Flabenigo által előre megvesztegetett udvariak utat nyitottak a' palotába. A' bérlelték becsúsztak; száz font arany ígértetett annak, ki a' doge fejét elhozza. A' háló szobában csillogva fénylett az éji lámpa, melly a' fejedelem képének szemközt helyezve arra homályos világot vetett. A' tiszta lélekismeretű doge csendes álmából a' zaj által felszenderített. Az orozók a' legvégső ajtóig jutottak; itt megálltak, és csak egy lelketlennek vala bátorsága fejedelmére nyitni az ajtót, ki megpillantván a' fejedelem nyugodt arcát, hátrált és némán távozott. De a' többi zajongók berohantak, fejedelmüket pongyolán ágyából kirántották, 's a' gonosztevők helyére a' palota aljában volt tömlőczbe hurcolták.

„Ah Otto!” — kiálta a' fejedelemné, ki a' mellék szobában meghallá a' zajt, 's berohanván férje hálószobájába, a' palotának hosszas sorú szobáin keresztül látja, mint hurcolják őt fénylő gyilkokkal az orozók. A' gyengéd érzésű nő 's anya eszméletét az érzelem nagy ereje elnyomván lerogyott. Feleszméltekor Margitnak komornájának kezei ápolák, ki rémitőleg 's rimánkodva arra kérte, hogy e' pillanatban távozzanak a' palotából: de Etelka kedves férje után sohajtván, Margit rögtön hazudá, hogy azt Rialto piacza csatornájára viték, onnan bizonyosan valamely tengeri hajóra tétetendő vagy talán a' vízbe meritendő. A' hű nőnek mi kedvesebb sorsa lehetne, ha földi bálványával együtt részes lehet! Az eleven képzelet óriási erőt

ada Etelkának, kit Margit pongyolába öltöztetve, a' palotából fátyol alatt feszült és elszánt lépésekkel a' komor éjnek setétjén vezérle a' nagy csatornára.

Éppen, midőn legtisztább és hivebb érzelmeinknek áldozunk, a' huddogó kajánok úgy kapnak-el legmennyeibb érzelmeinkben, mint ama madarászó vércse szokta elkapni a' kisded fészke felett fiainak éneklő pacsirtát. A' parlag lelkű emberek hiszik, hogy azon boldog lét ihletésével, melyet kevesen áldozatokkal kóstolhatnak, az ő tulajdonoktul fosztattak-meg.

A' rémült Etelkának menete csendes és néma volt; ember-szózat nem hallatszott; a' hullámok csak gyengén csapkodák a' csónak szélét; most vevé észre Margit, hogy az ohajtott helyen vannak. Etelka az áldozatnak ki vala téve. Flabenigo maga, velencei csónakászok szokása szerint, veres köpönyegbe burkolva, fejét széles karimájú kalappal fedve ült a' csónak hátulján kormányzó, míg a' titokba nem avatott egyik cselédje a' csónak csúcsán feljebb evezett. Borzasztó nyugtalanság fogá-el a' fejedelemnét, ki nem szünt-meg férje után tudakozódni, hol létét kérdeni. Margit remegve és szánó gyötrellemmel biztató őt a' fejedelemnek tüstént láthatásával. Flabenigo cselédje hallgat és csudálkozik. Mint azon tengeri hajónak, mellyen Etelka Velenczébe szállíttatott egykori főtisztje, a' hallott dolgot emlékezetével egyeztetvén nem kétlé, hogy ez a' fejedelemné legyen. Ő akkori időben olly fő polczon vala, de helyes ok nélkül attul megfosztatott, és a' községből is kitiltva végre Flabenigo cselédjévé vált a' sors játéka miatt. Kevés előhaladás után a' cseléd felemeli evezőjét, és olly helyesen célzott urára, hogy azt a' csúcsról vízbe fordítá. Flabenigo böszült orditással hullott a' vízbe, kinek szavára ismervén a' fejedelemné, és magát eláruultnak hiven, rémült érzésekkel szorongattatott.

A' vízbe zuhant Flabenigónak vad ordítását némelly titkon leső czinkosai észrevették, és zajgó lármával viszhangzák: de az ügyes evező tovább csuszott, kinek sugva mondott e' szelid szavai „megmentlek asszonyom!” Etelkának lázadt érzéseit némileg csillapíták. A' hajós kérte őt, hogy a' csónakban csendesen ülvé várja-el, míg bizonyos görög tengeri hajóra nem viendi, hol legalább élete bátorságban marad. Margit hallgatott, és némi nyögéseinel egyebet hallani nem hagyott. Etelka bátorodék, és kevés percz múlva egy görög császári hajóhoz érvén arra felvétellett, 's ekkor az evező cseléd fejedelemnéje elébe borulva hálát kiálta, hogy rég gyakorlott hűségének újra jelét adhatta. Etelkának e' pillanatban fogadott szerény feltétele, hogy ezen eddig ismeretlen embert fejdelmiképp jutalmazni fogja, bizonyosan megvalósul, ha az ellene esküdt sors őt nem üldözen.

di. Etelka magára hagyva borzasztó képzeményekkel telt-el, 's az ismeretlen ember ajánlását elfogadni kénytelen vala, ki reményt nyujta neki a' hirtételre mind a' fejedelem mind kedves gyermekei felől. A' fejdelemmel történt dolog azon éjjel titokban maradt, gyermekei pedig szoros őrizet alá tétettek. Hirvárás és iszonyatos gondolatok között viradt-fel a' nap a' fejdelemnére. Flabenigo a' csatornából kimentetett; de a' még akkor is ott zajongó emberektől a' visszatért evező cseléd elfogatott, 's hirt többé nem viheti a' kesergő hercegasszonynak. Az álnok 's vakmerő Flabenigo a' drágán bérlett Margit komorna által csábította a' fejdelemnét a' csatornára, ki már előre egy hajót rendelt, és mentő szín alatt őt egyenesen a' mindig tavaszos Kréta szigetbe vinni feltett szándéka volt, hol ő boldogsági képzelmet 's reményét létesíthetné; Velence községét pedig már ezelőtt annyira ingerlé, hogy a' fejdelmet tüsténti elvesztésre, hitesét 's gyermekeit a' községből örök kitiltásra elhatározzák. Az álnok terv nem valósulhatott mindenben, és éppen akkor, midőn a' fejedelmi ház magával legtehetlenebb volt, érinté azt az Isteni kéz mérsékelt sujtással. Nem maradt vigasztaló nélkül a' fejdelemné; mert Otto testvére azonnal sieté a' titkon megfudott görög hajóra, és mind a' fejdelemtől mind gyermekeitől megnyugtató reményekkel az aggott napá kíséretében vitorlát vonatott, 's a' hajót Konstantinápolba küldvén a' császár pártfogásába ajánlá elszomorodott sógorasszonyát, kit gyermekei nem sokára követtek. Margit, a' hűtlen komorna, kíséretében maradt a' fejdelemnének, ki mint titkos czinkosa Flabenigónak felfedezé annak szándékát, megvallá hűsége bérbeadását, 's egyszersmind kegyelemért könnyörgött. Az irgalmas keblű fejdelemné kegyelemhez és bocsánathoz szokva az árulónak hamar megkegyelmezett.

Flabenigo Domokos volt tehát szerzője ezen gonoszságoknak, 's a' fejdelem meggyaláztatásának. És, valamint a' tervet ő koholta, úgy ő is viszi vala azt tovább, ha véletlenül tulajdon cselédje által vízbe nem löketett volna, honnan bár élve kivonatott, de erőtlensége miatt lakját másnap se hagyhatta. Ekkor a' fejdelem a' mély setétségből napfényre hozatott, 's azon palotában, melyet atyja és ő készítettek a' nemzetnek, most a' lázadók előtt bilincszve, mint legvétkesebb gonosztevő állott, kinek szakálát 's bajuszát lenyirve, egy hosszú fekete köntöst testéhez szorítva a' nép csufjának és gyaláztatjának kitettek, 's végre örökös számkivetésbe küldöttek.

Velence lakosai méltán boszankodhattak e' merészletért; de a' hatalmas lázadók mindent előzve rögtön új doge választását rendelték, és a' szó többsége Contranigo Péterre esett. — Otto,

testvéreinek segedelmével tengerre szállíttatott, és kevés idő múlva a' kedvező szelek Konstantinápolba vitték, hol hű és ártatlan nejét 's kedves gyermekeit ismét ölelhetve elvont magányban zavartalan napokat élt.

Eltávozott Ottóval két testvére is, kik közül egyik Aquilea patriarchája volt. Ezt az új doge édes kecségtetéssel székébe visszahelyezte ugyan, de a' sértett testvéri szeretet sebjeit be nem gyógyíthatta. Contranigo négy esztendei uralkodásával sem tudá a' polgárok zajongó kebleit lecsillapítani. Reárohantak, megfogták, 's egy szerzetes kolostorba zárták.

Most minden ajak, minden hang csak Ottót ohajtá, minden szív csak ezen hadhoz vonzatott. Otto legkevesebbé sem fájzott-el jeles apjátul. Fényes követségek küldettek Konstantinápolba annak viszszaahívása végett, az alatt pedig patriarcha testvére rendeltetett ideigleni dogának. Egy nyugoti szél leggyorsabban röpité a' fényes követséget rendelt helyére, 's midőn pompás küldetésük céljául a' jeles Otto lakjára kelnének, már Otto elejekbe hozatott, de gyászos halotti pompával, a' sirba szállítandó; kit zokogó hitese 's gyermekei leplezett arczczal, lassú lépéssel kísértek. A' követek meglátása még kegyetlenebb csapás lön az elhagyott özvegy szívére; mert bár mikor, csak most ne láttá volna őket. Megadatott Ottónak a' fejedelmi tisztelet: kiragadák a' Velenceiek görög kezekbül azon tetemet, mellynek léte annyi jót árasztott a' hazára, 's mellytül még annyit vártak a' jó polgárok: de mind e' tiszteletkedést Otto már nem tapasztalhatta, kesergő nejének pedig ez csak gyilok vala, ki érzett epesztő fájdalmain erőt többé nem vehetett, 's lerogyott kinjainak súlya alatt, melly neki rövid időn vég órát hozza. A' követség ezen erényes nőnek és anyának mint példás fejedelemné hamvainak is megtette azon gyászos udvarló tiszteletet, melylyel férje tetemei iránt viseltetett.

E' gyászos hirre Velence mély keseredésbe jött, mintha mindenét veszttette volna. Az aquileai patriarcha elhagyá fejedelemségét és egyházába vonult; de Velence csillaga felhők közé tűnt, honnan tiszta egen ritkán mutatkozik többé.

ANTAL JÁNOS J.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

V i s e g r á d.

(A' vár rajzával együtt. *)

A' gőzhajózásnak Dunánkon meghonosítása által hazánk miveltebb része gyakrabban alkalmat nyert ama bájos vidékeknek szemlé-

*) El nem készülhetvén mai napra azon érdekes arczkép, mellyet jelen számmunkhoz szántunk, e' hires vár rajzával kedveskedünk, amazt későbbi időre halasztván.

lésére, mellyek ősz Dunánk partjait környezik, 's a' gőzöny vendégeire, mint meg annyi ősz tanúji hazánk viszontagságainak, e' boldogabb időkben nyájason mosolygani látszanak.

Már maga honunknak fővárosa is sokféle élményt nyújt annak, kinek kedvélyére a' szép természet hatékony; de még inkább a' honbarátnak, ki a' jelent szeretve kapcsolatik ez által valamelly komoly multhoz. Az ilyen legméltóbb visszaemlékezés, legélénkebb hasonérzet nélkül nem fog utnak indulni a' lassudan lehömpölygő Dunának ama partján, melly őt Margit szigete *) mellett ó Budán és sz. Endrén keresztül 4 óra alatt egy hirtelen kikonyuló 's a' Duna hullámitól csapkodott hegyhez vezet, mellyet megkerülvén a' csudálkozó 's laktalan vädonyt váró szemnek egy nem csekély helység, melly előtt egy hegyi várnak óriási maradványai méltóságos romait mutatják, tűnik elejébe.

Visegrád ez, ama hajdankori hires Visegrád, melly falai közt királyokat vendégleg-meg; mindent, mit pompaszeretet és fényűzés kigondolhat, magába egyesített, 's a' külföldiektől ama nagyra magasztalt világcsudák közé számíttatott. Fájdalom! ma már ezen felséges épület a' pusztulás sorsára jutott, mindenki elhagyá azt: de él az emlékezet, 's élni fog, míg a' Magyar ősei hős tetteinek elregelese által felbuzditható leend.

Visegrád neve tót eredetű, 's magos várat jelent. Innen következtethetni, hogy építője is tót lehetett, kinek nevét azonban az évkönyvek fel nem jegyezték. Még 1-ső Károly király okleveleiben is (1329) csak magos várnak (altum castrum) vagy magos kőnek (altus lapis) neveztetetik. Mért hívták azt a' Németek Plintenburg vagy Plentenbergek, nem tudatik.

Legelső említés tétetik felőle királyaink éveiben 1-ső András alatt, ki ott (1056 táján) kolostort épít a' görög Bazil-szerzetesek számára, kik azonban már 1109-ben azt deák szertartású papoknak engedték által. Nevezetesebbé tette 1-ső László alatt az elűzetett Salamon királynak benne volt fogsága. Ezen nyugtalan elméjű és a' gonosz Vid tanácsnok által boldogtalanná tett fejdelem, mi után atyja testvéreinek fiai ellen minduntalan békétlenséget gerjesztene, hogy elvesztett koronáját visszanyerné, Visegrádnak ama 6 emeletű magos tornyában — melly a' Duna partján állott (de mai napon már nem látható, miután a' mult évtizedben az országot szélesbitése végett lerontatott), 's a' ma közlött képen is követhető, a' néptől pedig

*) E' szigetet (ó és új Buda közt) a' fens. nádor-főherczeg kitűnő művészi ismerete igen izletes angol kertté változtatá, mellyet gyönyörű virág-parthiák, növényházak, majorság, és mulatóházak ékesítenek, 's mind botanikai mint artistikai tekintetben különös figyelemre tesznek méltóvá.

később Salamon tornyának neveztetett — lakolt mondam a' béke-zavaró fejdelem nagybátyjai életök ellen orozva törekvéseiért egyik párt-hívével együtt. Megszabadulását innen egy országos ajtatoságnak köszöné. Miután t. i. 1081-ben 1-ső István király szentek közé számláltatott, 's a' jámbor László kir. (ki későbbben hasonlólag a' szentek sorába iktatott) a' Magyarok amaz első királyának koporsóját kinyit-tatni akarná, ezt semmiképpen nem leheté felnyitni a' legszigorúbb köz böjtölés és ajtatos készülétek után is, Ekkor Charitas nevű jámbor apácza nyilatkozá: hogy a' király nem látandja előbb a' szent tetemeiket, míg Salamon, mint a' királyi nemzetség sarjadéka, fog-ságban leend. László tehát azonnal kibocsájtatá Salamont, és ohaj-tása ennek után minden nehézség nélkül teljesült, *(Folyt. köv.)*

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

Gyász-hir. Pesten július 2-kán elgyengülésben szenderült-által boldog életre 82-ig évében egyik jeles, munkás, 's emberszerető hazánkfija n. mgú Szilassy József ur, valós. titkos tanácsnok, a' n. m. hétszemélyes ítélő törvényszék bírása, a' magyar sz. korona őrije, t. n. Torna vgye főispánja, Dunán túli helvét vallású egyházi megye fő curatora, sz. István rendjének lovagja 's a' t. ő excja. Tetemei Pándon (Pest megye) a' nemzetségi sirboltba vitet-tek örök nyugalomra. — Gyászolják elhunytát minden nemes keblűek: siratják őt különösen szeretett özvegye n. m. Nagyváradai báró Inczédy Kata-lin assz. 's gyermekei Johanna, t. Jakabfalvi Jakabfalvay András urnak a' n. m. m. k. helytartó tanács titoknokának özvegye — Therézia, t. Ra-gyolczy Csoma Zsigmond annak, több t. megye táblabírájának özvegye — Jó-zsef, a' n. m. m. k. helytartó tanács tanácsnoka — Ferencz több t. n. megye táblabírája — Ágnes m. báró Győrffy Pál ur nője — Maria t. Péli Nagy András ur hitese — és György, t. n. Pest vgye szolgabírája,

K Ü L Ö N F É L E.

Vissza-e vagy nem?

Lyser után Frankenburg Adolf,

„Ha eltemetted ifjuságod', mért élni?" —

BYRON.

Ma lett hűgom húsz esztendő. Szegény leány! nincsenek tehát már távul azon esztendők, melyekről minden leány, ha nem is mondja (mert egyik sem beszél szívesen esztendeiről), de gondolja: „nekem nem tetszenek.”

Szegény Lina! — Mosolyogtam, noha egy kissé komolyan, midőn ma reggel a' tükör előtt álla, és belé nézett; nyájasan előbb, azután keveset gondolkodva, és utójjára egy hosszú — hosszú bucsú-pillantattal (a' legközelebbi negyed órára) tőle elfordulván.

Szerettem volna tudni gondolatjait!

Könnyű lenne, rólok ábrándozni.

Tán éppen semmit sem gondolt? — Ki tudja!

A' tükörtől hozzám fordult.

„Ma születésed napja van, édes Lina!” kezdém-el innepélyesen.

„„Igen, igen! — válaszolt nyájason, 's egy lépéssel közelített. — Mit hoztál, édes bátyám?”

Itt meg kell jegyeznem, hogy én valójában egy igen kedves és charmant bátya vagyok, miután még el nem mulasztám soha minden nevezetes napon hugocskámnak valamit ajándékozni. — Ugy ma is!

Egy égő aranyszívet igen csinos lánczon függve hoztam elő. Lina elkapá, és csókkal köszöné-meg a' galant bátya ajándékát.

„Hány esztendő vagy ma? Lina!” kérdezém. Ő ismét tükör előtt állott, és a' nyaklánczot próbálgatá — és a' felelet ez volt: „„Tizennyolcz.”

„Dehogy!” utasítám én. — Te csak öt esztendővel vagy fiatalabb nálamnál, és én november 21-kén voltam 25. Tehát te 20 vagy.”

„„Istenem!” — sohajta Lina és elpirult.

Én. Szegény Lina! nemde szeretnél ismét tizennégy esztendő lenni?

Lina. Tizennégy? nem.

Én. Vagy tizenöt?

Lina. (Rövid gondolkodás után) Nem.

Én. Vagy tizenhat?

Lina. (Egy szíves sohajtással.) O Istenem, igen!

Valóban, ez a' legérdekesebb kor, és egy leánynak sem tulajdonithatom vétekkül, ha vissza kívánja. Előbb, törvény szerint ön nemöktől sem nézethetnek éretteknak.

Később — fájdalom nekik! ha még nem menyasszonyok.

Hanem XVI! ez arany számuk. Ezen esztendőben legigézőbb szeszélyeik, legártatlanabb kacszárságuk, legtöbb érzelmük a' tiszta szerelem iránt, és NB! NB! (igen természetes) legtöbb imádóik van. — XVI!

Szegény nem! hogy ezen virágidőt csak vissza tudod ohajtani!

Bizonyára! az asszonyoknak minden vétke és hibája ezen egyetlen nem teljesíthető ohajtás által igen-igen keserűn le van fizetve.

Hanem ti férjfiak! ha vissza kívánjátok ifjúságtok éveit — nem mosolygathok reátok, nem sajnálhatlak, hanem kinevetlek titeket.

„Arany ifjúság álmai!” milly pompás kitétel! Férjfiú! akarhatsz-e még egyszer álmodni, miután felébredtél? Asszony vagy, ha akard!... Én soha sem és nem is fogom kívánni, bár álmaim szépek voltak is, és felébredésem rettenetes.

„De ha tett tapasztalataimat átvihetném azon időbe?”

Egy gyenge, elélt piperőcz vagy-e? akkor szót sem hozzád többé! Másképp jegyezd-fel magadnak: a' férjfi tapasztalatjai nem az ifjú szívének valók. — Átaljában a' teremésben és életben nincs visszalépés.

Tavasz az életnek —? — Va! a' férjfiak nem öreg emberek! Nyár, ez a' férfi tartománya. Hátra van még az ősz és tél — nálunk áll, ha bevárjuk-e őket.

Jó gazdasszony. Talán mióta a' világ áll, egy asszony-személy után se találtak annyi asszonyi készületet, mint Erzsébet orosz czárné, III dik Péter nénye, holta után. Valami tizenötezer 's néhány száz darab, részint egyszer, részint soha se viselt ruhát, két nagy ládát tele selyem harisnyával, más kettőt szalagokkal, néhány ezer pár czipót és papucsot, néhány száz vég szövetet hagyott Erzsébet maga után.

EMLÉKMONDÁS.

Az ész 's a' sziv — ez a' kettő
Éltünkben az evező
Hajh! de ezen két vezető
Igen ritkán egyező.

A' hideg ész sokszor gátol,
Midőn szivünk olvadoz;
'S a' merő ész tanácsától
A' meleg sziv borzadoz.

GR. TELEKI FERENCZ.

Tükör. Van az emberben valami, melyben minden a' világon, mintegy tükörben, mutatkozik. Ha tiszta e' tükör, 's mindent rózsaszínnel fest, akkor meglegedett az ember: ha homályos, 's abban minden setéten tűnik elő, akkor boldogtalan. 'S azért látunk sok szerencsétlent, kit szerencsésnek lehetne gondolni; 's viszont sok meglegedtet alacson helyzetben, kinek alig van élleme.

GR. SZÉCHENYI ISTVÁN után S. Karolina.

Maximák. Bölcsnek szolgálnak a' kincsek, a' balgatagon uralkodnak.

SENCEA után —

A' sok rosznak, mely az emberi életet környezi, ön szeretetünk fő oka.

PLATO után B. F.

Komolyrejtvény.

(Aenigma)

Régi és nagy oltár létez,
Melly, midőn fölötte templom
Még nem boltosult, már álla.
A' papok, kik ő körülé
Szolgálatra készek, arczbán
Egyformátlanok 's tettőkben;
Bár az égi fényvilágnak
Hű barátjai maradnak.
Egy közülök hoz virágot
'S báránykákat; majd a' másik
Érettebb évrnek javából
Nyujt; a' harmadik legédesb
'S legszeszesb admányát hozza,
Nem maguknak enyhítésül.

Ott az oltáron fekszenek
Mind ez admányok, 's átnyujtják
Őket a' papok mindennek,
Ki közelg, és emlékezve
Bőkezűségökre, jó, hogy
Isten szép ajándékin lágy
Hála-szót mondván örüljön.
És ha örvendezteték a'
Sok szegényt e' szép admányok,
'S őket bőven osztá oltár:
A' nagy sors-könyvnek parancsa
Értelmében azt takarja
Tiszta csillámló lepellet
A' négy papnak végső társa.

És ha ismét majd az első
A' lepelt már feltakarja,
A' virágok felfedettek,
'S a' bárányok ott fekszenek
Ujra a' nagy oltár lapján:
Másik is, majd harmadik jó
Ő utána nagy sietve,
Mert közülök munkás lenni
Mindenik kíván 's törekszik.
'S mint itt szolgáltak, 's egymástól
Fájdalommal elszakadtak:
Ugy szolgálnak emberszívben,
'S változnak búban 's örömben.

TÁPTÓFI.

Előbbi rejtvény: Töltsér.

Figyelmeztetés. E' lapokra elűszíthetnek az elkészelt t. pártfogók folyó hónap végéig, 's teljes számú példányokat fognak venni.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.